

С Т А Н О В И Щ Е

на проф. д-р Борис Владимиров Велчев, преподавател в Софийския университет „Св. Климент Охридски”, за дисертационния труд на Мирослава Борисова Манолова, докторант в Софийския университет, на тема „Престъпления с наркотични вещества и прекурсори” /за получаване на образователната и научна степен „доктор“ по специалност „Наказателно право” от професионално направление 3.6. „Право”/

Мирослава Борисова Манолова е родена на 12 август 1973 г. в Пловдив. Завършва Юридическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“ през 1995 г. От юни 1997 г. до февруари 2000 г. е следовател в Столичната следствена служба. През март 2000 г. започва преподавателската си дейност като редовен асистент по наказателно право в катедра „Наказателноправни науки“ на ЮФ на СУ „Св. Кл. Охридски“. През 2004 г. е избрана за старши, а през 2009 г. – за главен асистент. На 15 април 2014 г. е зачислена като докторант на самостоятелна подготовка в същата катедра.

От 2005 г. до август 2006 г. работи като главен юрисконсулт в Министерството на културата. От септември 2006 г. е съветник в дирекция „Законодателна дейност“ на Народното събрание.

Освен дисертационния труд, авторката представя и две публикации по темата, обнародвани в авторитетни научни издания - „Засяването и отглеждането на наркотични растения като престъпление по Наказателния кодекс”, „Съвременно право”, № 4, 2012 и „Нарушаването на режима на наркотичните вещества като престъпление по чл. 354а, ал. 1 от Наказателния кодекс”, „Правна мисъл”, № 4, 2012.

Структурата на труда позволява да се рамкира анализа по начин, който да доведе до формулирането на значими правни изводи. Авторката правилно е подхождала, като първо е проследила историята и развитието на наказателноправната уредба на разглежданите престъпления и след това е разгледала престъпленията, свързани с трафик на наркотични вещества и другите престъпления с наркотични вещества и наркотични растения. Оценката на наказателната политика на държавата е обобщена в заключението, след което е изразена и в предложените нови разпоредби на съставите на наркопрестъпленията. Отличното познаване на относимите към темата международни договори и правото на Европейския съюз са придали допълнителна стойност на анализа. Авторката показва дълбоко познание за съдебната практика, и то не само на Върховния касационен съд, но и на съдилищата в страната. Работата е написана на отличен правен език, с полемичен стил по отношение на неприемливи за авторката съдебни решения. Цитираната литература показва, че гл. ас. Манолова е осмислила голям брой научни изследвания.

Авторефератът е написан съгласно изискванията и коректно представя дисертационния труд, който е оригинално научно дело на авторката.

Напълно се солидаризирам с оценката за научните приноси, посочени в автореферата. Наистина сме изправени пред дисертация със сериозно значение и за теорията и за практиката, която цялостно изяснява системата на престъпленията с наркотични вещества и прекурсори. Добросъвестният анализ показва отлично владение на материята, което личи и от направените сравнения. Изложените в края на работата предложения *de lege ferenda* са израз на нов подход при законодателното противодействие на тези опасни престъпления и представляват принос към законодателството. Извън посочените от авторката приноси, бих искал да

споделя и някои други конкретни виждания и становища на авторката, които според мен имат приносен характер за теорията.

Основателна е критиката на паралелното съществуване на режимите за организирана престъпна дейност по чл. 321 НК и по 354а НК /с.45/. Коментарът за държавната политика по отношение на санкциите за наркопрестъпленията, която не позволява адекватна диференциация на наказателната отговорност също заслужава да бъде отбелязан /с. 46/. Принос виждам и в убедителното изясняване на съдържанието „публично място”, използвано в 354а НК /с. 84-85/. Споделям виждането на авторката за липсата на необходимост от наказателна репресия при придобиване или държане на наркотици в малки количества от страна на зависими лица /с. 96-97/, както и за необходимостта от засилено използване на административнонаказателната репресия, вместо наказателната /с. 193-194/. Същото мога да кажа за извода ѝ по отношение на криминализирането на приготвяне към пренасяне на наркотични вещества и прекурсори, която тя намира за неоснователно и за израз на неефективно използване на наказателната репресия /с. 151-152/. Напълно споделям разсъжденията ѝ относно същността на сдружаването към организирана престъпна дейност и нейните стадии /с. 128-129/. Намирам за правилен и обоснован извода на авторката, че е неоснователно разбирането за това, че всяко престъпление би заслужавало по-тежко наказание единствено защото е извършено от длъжностно лице /с. 171/. Напълно споделям и обобщената ѝ оценка на наказателната политика в изследвана област, отразена в заключението на дисертационния труд.

Що се отнася да критичните забележки, те са неминуеми при такава сложна и обемна тема. На редица места авторската позиция е изразена недостатъчно категорично. На други места, /като например групата по 354в НК/ работата щеше да спечели от допълнителен анализ на поощрителните норми и по-прецизното им сравнение с техните аналози от

други разпоредби на НК. Точно тук не мога изцяло да споделя и предложението на авторката за новата разпоредба на 354ж, ал. 4 НК. Намирам и че аргументацията за предложения текст на чл. 354д, ал. 4 НК в частта кога е необходимо предписването на наркотични вещества може да бъде допълнително засилена. Незначителните разногласия, които имаме с авторката по отделни проблеми не могат да променят изключително високата ми оценка за представения труд. Той напълно отговаря изискванията на закона за присъждане на образователната и научна степен „доктор”.

Това е настоящата препоръка, която правя към научното жури – да дадем на колежата Манолова образователната и научна степен „доктор по право”.

проф. д-р Борис Велчев